

Bygg arbetarklassens och de utblottades rörelse

[Ur [Amandla!](#), 24 augusti 2018. Översättning från engelska, Göran Källqvist. Amandla! är en vänsterradikal tidning i Sydafrika.]

För varje dag blir Sydafrika allt fattigare. De senaste siffrorna från Sydafrikas statistiska centralbyrå (Stat SA) visar att arbetslösheten har ökat med 0,5 till 37,2%. (Vi bryr oss inte om den lägre siffran 27,2%, som får all uppmärksamhet. Skulle man säga till en av de 2.864.000 som ”avskräckts från att söka arbete” att de inte är arbetslösa eftersom de har givit upp att söka jobb?) 37,2% är en av de högsta arbetslöshetssiffrorna i världen!

Det kan också vara av värde att tänka på siffrorna som verkliga människor, inte bara procenttal. 1994 var 4,7 miljoner sydafrikaner arbetslösa. När vi närmar oss 25-årsminnet av de första demokratiska valen har den siffran nästan fördubblats till 8,9 miljoner. Och vi misstänker att ett stort antal av de 2.577.000 personer som kallas ”hemmafruar” är arbetslösa kvinnor som vill ha arbete. Det skulle innebära en bra bit över 10 miljoner arbetslösa människor.

Den dramatiska ökningen av arbetslösheten har haft en kraftig inverkan på fattigdomen. 2015 fanns, med en fattigdomsgräns vid 441 Rand per person och månad, 30,4 miljoner människor som levde i fattigdom. Det är 55,5% av befolkningen – en ökning med mer än 3 miljoner från de 27,3 miljoner (53,2%) som rapporterades 2011. Nästan en fjärdedel av sydafrikanerna ”som inte var fattiga” vid kartläggningen för 8 år sedan var 2015 ”antingen fattiga eller mycket fattiga”. Och 28% av de som var ”fattiga” 2008 lever nu under ”svår fattigdom”.

Så situationen blir värre, inte bättre. Och sedan har vi ojämlikheten. Sydafrika har det tvivelaktiga privilegiet att vara världens mest ojämlika land. 10% av befolkningen tjänar omkring 60% av alla inkomster. Och det är inget jämfört med siffrorna förmögenhetssiffrorna – ägande av egendom, pensionsfonder och aktier i börsnoterade företag. Nya skattedata från universitetet i Kapstaden beräknar att 10% av Sydafrikas befolkning äger minst 90% av Sydafrikas rikedomar.

Social kris

Under tyngden från Sydafrikas arbetslöshetskris faller samhällets sociala system samman, och ger upphov till en pandemi av våld, kriminalitet, gangstervälde och drogmissbruk. Rapporterna nyligen om flera fall av kannibalism och en ökning av mängden brutalt våld mot kvinnor och barn bara bekräftar djupet på den sociala kris som landet står inför.

Det är givetvis samhällets mest sårbara delar som drabbas hårdast av detta. Exempelvis har våldet mot kvinnor blivit kroniskt. Det beräknas att en kvinna våldtas var 26:e sekund. Det betyder att det begås häpnadsväckande 1,2 miljoner våldtäkter varje år i Sydafrika! Ännu mer skrämmande är beräkningen att i medeltal en kvinna mördas av en nära partner var åttonde timme! Uppenbarligen har inte bara arvet efter apartheid, utan också den förvärrade samhällsekonomiska krisen skapat en

mardröm av barbari för den mycket fattiga majoriteten. Sammanbrottet för de statliga institutionerna, samhällsservicen och infrastrukturen har skapat denna tickande bomb.

Regeringens svar, inga mer pengar till de fattiga

Efter det senaste regeringssammanträdet sa Cyril Ramaphosa att regeringen kommer att ”agera omgående för att utveckla och genomföra ett stimulanspaket för att få igång en tillväxt som leder till att det skapas jobb, speciellt för unga och kvinnor”. Vackra ord. Tills man läser nästa mening:

”Stimulanspaketet ska grunda sig på de existerande budgetresurserna och genomförandet av nya investeringar och är samtidigt bundet av ekonomisk försiktighet.” Så regeringens ”omgående” svar kommer att stimulera ekonomin utan att göra av med mer allmänna medel. Det kommer att ”öka investeringarna i offentlig infrastruktur” samtidigt som det inte spenderar mer allmänna medel. Det kommer att ”öka stödet till nyföretagande och anställningsmöjligheter för unga och kvinnor, och till små och medelstora företag”, samtidigt som det inte använder mer allmänna medel.

Varifrån ska detta underverk komma? Givetvis kommer Trevor Manuel och hans gäng att fara omkring i världen och leta efter 100 miljarder Rand i direkta utländska investeringar. Utländskt privatkapital ska komma till vår räddning som kavalleriet i amerikanska filmer.

Vi betraktas som idioter

Vi vet att det finns gott om lokalt, sydafrikanskt kapital som föredrar att investera i exotiska finansiella verktyg istället för i offentlig infrastruktur. Så det utländska kapitalet ska komma dit det lokala kapitalet inte vågar gå? En Hollywoodfilm nyligen hette ”La La Land”. Det verkar som om det är där presidenten lever.

Skapa vår egen ”nya gryning”

Den olyckliga sanningen för vår nya situation är att fattiga och arbetande människor måste gå till sig själva och sina egna ansträngningar för att vakna till en ”ny gryning”. På senare tid har det funnits en eller två glimtar av möjligt motstånd mot angreppet på levnadsstandarden och värdigheten, och, vilket är viktigare, uppbygget av en kraft som kan mobilisera för att gripa makten och styra i en riktning som är mer realistisk för de tio miljonerna arbetslösa och deras familjer. För det första det SAFTU-inspirerade [South African Federation of Trade Unions] Arbetarnas toppmöte. Sedan rörelsen TotalShutdown [Totalstopp] som mobiliserar mot våldet mot kvinnor. Och i Västra Kapprovinsen finns den kommande grundningskongressen av UniteBehind [Förenas bakom], ett initiativ som syftar till att förena folkliga krafter för jämlikhet, social rättvisa och mot korruption.

Toppmötet

Arbetarnas toppmöte utgör ett viktigt steg framåt. Det var en stor bedrift att på mycket kort tid samla 147 organisationer på ett och samma ställe. Man enades om ett program för massaktioner inriktat på:

- Att på ett demokratiskt bygga upp en självständig arbetarklassens massrörelse, som från topp till botten ska bygga arbetarklassens makt för att besegra kapitalismen.
- Upprätta kommunikationer mellan alla de 147 organisationerna om deras kamp och kampanjer så att ingen kamp isoleras.
- Säkerställa att det inom tre månader sätts provinsstrukturer och lokala församlingar över hela landet.
- Hjälpa till att återförena studenternas kamp för gratis, avkoloniserad utbildning.
- Mobilisera för en tre dagars generalstrejk och massockupation av alla städer i oktober 2018 – strejken ”*siyalala edolophini*”.
- Mobilisera för en endagars massockupation av mark och för ett slut på avhysningen av lantarbetare, boende på bakgårdar och arbetare i den informella sektorn.

#TotalShutdown

Med tanke på det utbredda våldet mot kvinnor och att de flesta progressiva sociala rörelser och arbetarorganisationer har underlåtit att göra denna fråga central i sitt programmatiska arbete, skulle detta initiativ kunna fungera som ett viktigt sätt att förena en bred folklig rörelse för att bekämpa sexism och könsbaserat våld. Vi håller med om #TotalShutdown-rörelsens beslut att under sina mobiliseringar rikta in sig på ekonomin. Att få stopp på ekonomin skulle föra upp rörelsens krav på nationell nivå. Vi kan förstå organisationernas önskan att hålla demonstrationerna uteslutande för kvinnor och icke binära personer. Det garanterar en trygg plats för människor som ofta ställs inför fasansfullt våld och övergrepp. Men om rörelsen, när den har konsoliderats, verkligen vill stänga ner ekonomin, måste den nå ut till den bredare arbetarrörelsen och säkerställa stöd från både män och kvinnor för att uppnå sina mål. Det har i själva verket redan påbörjats genom att den deltog vid Arbetarnas toppmöte och att #TotalShutdown sattes upp på toppmötets dagordning. Toppmötets ovillkorliga stöd utgör ett betydelsefullt steg framåt i bygget av ett folkligt masstöd för att ta itu med det könsbaserade våldet.

#UniteBehind

Denna koalition av folkliga rörelser är till största delen baserad i Västra Kapprovinsen, och deltog också vid Arbetarnas toppmöte med representanter i samordningsstrukturen och genom att flera medlemsorganisationer deltog. #UniteBehind kommer att hålla sin grundningskongress den 28-30 september. Koalitionen har som mål att förena en rad strider för social rättvisa, jämlikhet och mot korruption, som till stor del har bedrivits på ett isolerat sätt. En del viktiga sociala rörelser deltar i processen att bygga #UniteBehind, inklusive Equal Education [Lika utbildning], Social Justice Coalition [Koalitionen för social rättvisa] och den spännande Reclaim the City-rörelsen. Med stöd från Ndifuna Ukwazi har denna rörelse redan ockuperat två byggnader i Kapstaden och skapat nya hem och bostadsområden för hundratals familjer. Den hade sin grundningskongress den 9 augusti och har redan tagit initiativ för att nå ut till andra krafter som är indragna i ockupationer. Med denna energi kan #UniteBehind spela en mycket viktig roll för att svetsa samman arbetarklassens enhet

och stridbarhet som diskuterades vid Arbetarnas toppmöte och som visar sig i rörelsen #TotalShutdown.

Som alla dessa initiativ visar är tiden för isolerade konventionella händelser över. Det som behövs nu är att bygga ihärdiga mobiliseringar. I detta syfte måste allt göras för att samordna initiativen och använda dem som grund för att nå ut till andra organisationer, som de andra stora arbetarorganisationerna, och de religiöst grundade organisationer som utgör en viktig del av arbetande människors liv. Vi har bevittnat en glimt av vad som är möjligt. Utmaningen är nu att bygga, organisera och mobilisera.